

πλάτους 0,16 πάχους 0,20, ὄν πάντοθεν (πλὴν ἔνθα ἄρχονται οἱ στίχοι τρίτος καὶ τέταρτος) ἀποτεθραυσμένον, ἔχει τὰς ἐξῆς κυρίων ὀνομάτων ἀρχάς, γράμμασι κανονικοῖς τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων·

. z .
 — Υ Φ Α Ι // // //
 | Ν Ο Θ Ι Α
 | Π Υ Θ Ο // // //
 5 | Α Υ Τ Ο Κ
 Ε Υ Δ Ο Χ
 Φ Ι Λ Ο
 Χ Α Ρ Ι
 Ξ Ο Ξ
 . . .

Τῶν ὀνομάτων τούτων ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα διαφόρως δύνανται νὰ συμπληρωθῶσι, παραλείπω τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἀνωφελές. Μόνον τὸ Ν Ο Θ Ι Α . . ὡς ὅπως οὖν περιέργον συμπληρωῶ εἰς *Νοθία(δος)* ἢ καὶ *Νοθία(ς)*, ἂν θέλη τις, (κατὰ τὸ *παρθενίας*), εἰ καὶ ἄγνωστα ταῦτα ἀλλαχόθεν. Γνωστὰ δὲ ἐκ τῆς ρίζης *νοθ* ὀνόματα καὶ καταλελεγεμένα ἐν τῷ τοῦ Pape λεξικῷ τῶν κυρ. ὀνομ. τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι τὰ *Νόθαρχος*, *Νόθιππος*, *Νοθοκράτης*, *Νόθος*, *Νόθων*. Τὸ δὲ *Νοθαρχία* (θηλ.) τὸ αὐτόθι φερόμενον, ὡς καὶ τὸ *Νοσαρχία*, ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ σβεσθῶσιν ὡς ἀνύπαρκτα, προελθόντα ἐξ ἐσφαλμένης ἀναγνώσεως ἐπιγραφῆς Ἀττικῆς, ὅπως τοῦτο ἐσημείωσά που πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

Οὐδὲν δύνανται νὰ ῥηθῆ ἀσφαλές περὶ τοῦ ὁποίου ἀρὰ γε εἶδους εἶναι ὁ κατ'ἀλογος οὗτος.

2.

Υ Δ Α Θ Η Ν Α Ι Ε Υ Ξ
 Ι Κ Η Σ Α Ξ
 Ι Ο Ν Ι Δ Ι Φ Υ Λ Η Ι
 Ι Ι

Βάθρου λίθου Πεντελησίου τμημα, ὕψους 0,17, πλάτους ἤτοι μήκους τοῦ ἐπιγεγραμμένου, 0,26, πάχους ἤτοι βάρους 0,15. Κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις εἶναι κολοβόν, μάλιστα δὲ πρὸς τὰ κάτω, ἔνθα εἶχε ποτε καὶ ἄλλα γράμματα, ὧν μόνον τὰ ἄκρα δύο τριῶν ὀρθῶν κεραιῶν ἐσώθησαν. Ὑπεράνωθεν δὲ τὸ βάθρον τοῦτο ἔχει ἐσωτέρω ἄλλη

τετραγωνικὴν ἐξόγκωσιν ἐπιμήκη, ἀφ' ἧς ὑψοῦτό ποτε στήλη τις ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου πεποιημένη, ἣτις ἀποκρουσθεῖσα ἠφανίσθη. Ἐπὶ τῆς στήλης πιθανόν νὰ ὑπῆρχε ἀνάγλυπτός τις παράστασις τοῦ ἀναθέντος τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐπὶ νίκη χορηγική. Τὰ γράμματα λίαν κανονικά, οἷα τὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ἀλλ' ὄχι στοιχηδόν τεταγμένα. Ἡ μεταγραφή των καὶ ἡ παρ' ἐμοῦ συμπλήρωσις οὐδὲν δυστυχῶς δύναται νὰ προσθήσῃ πλείότερον ἢ ὅ,τι ὁρᾶται καὶ ἐν τοῖς κεφαλαίοις· εἶναι αὕτη·

. Κ)υδαθηναίους
 ν)ικήσας
 Πανδ)ιονίδι φυλῆι

3. 4.

Ὅμοια τῷ προηγουμένῳ κατὰ τὸ σχῆμα, δηλαδὴ κατὰ τὴν ὑπεράνωθεν ἐπιμήκη ἐξόγκωσιν (καὶ ὡσαύτως ἀποκεκρουσμένην) εὐρέθησαν καὶ δύο ἄλλα βαθρίδια λίθου Πεντελησίου ἐπιγεγραμμένα γράμμασι καλοῖς τοῦ δ' πρὸ Χρ. αἰῶνος, τὰ ὅποια συνεχδοτέα κρίνω ἐνταῦθα, ὄχι μόνον ὡς σύγχρονα, ἀλλὰ καὶ ὡς παρουσιάζοντα ἡμῖν δις τὸν αὐτὸν ἄνδρα.

Τὸ ἐν ἔχει ὕψος 0,12, μήκος 0,16, βάθος 0,31, γράμματα δὲ τὰ δε·

Α Ν Α Χ Α Ρ Ξ
 Φ Υ Λ Α Ρ Χ

Τὸ ἄλλο ἔχει ὕψος 0,08, μήκος 0,24, βάθος 0,22, γράμματα δὲ τὰ δε·

Α Ν Α Χ Α Ρ Ξ Ι Ξ Μ Λ
 . . . Ρ

Τὰ ἐν τῷ τοῦ δευτέρου βάθρου β' στίχῳ λείψανα τῶν δύο πρώτων γραμμάτων εἶναι πιθανώτατα Υ καὶ Ρ, καὶ οὕτω ὑποδεικνύουσιν ἡμῖν, ὅτι συμπλήρωσις πρέπουσα καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ Φ Υ Λ Α Ρ Χ. Τὸ τρίτον κολοβόν γράμμα ἴσως ἦτο Ν. Ἐὰν τὸ βαθρίδιον εἶχε ποτε καὶ τρίτον στίχον, ἄδηλον· διότι ὑποκάτωθεν ὁ λίθος δὲν εἶναι σώως. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦ προτέρου βαθριδίου τὰ κάτω σῶα ὄντα δὲν

Καὶ τὸ δημοτικὸν δὲ Ἀπολλωνιεύς ὑποδεικνύει τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἴσως παλαιότεροι τοῦ δευτέρου Ἀττάλου, βασιλεύσαντος τῆς Περγᾶμου ἀπὸ 159 ἕως 138 πρὸ Χρ. οὗ μήτηρ ἦτο ἡ Ἀπολλωνίς καὶ εἰς τιμὴν αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ δῆμος Ἀπολλωνία, ὑπαχθεὶς εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλὴν.

9.

ΜΕΝΕΤΩ

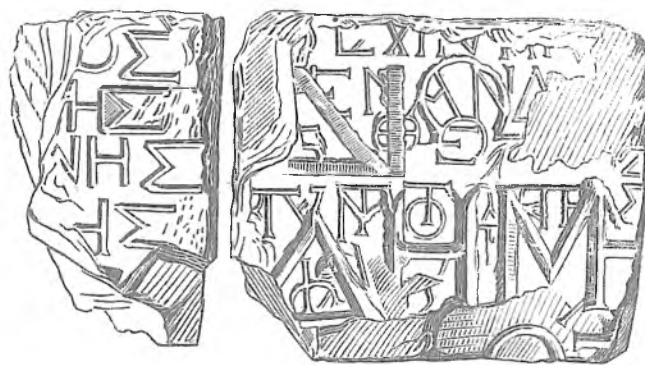
Αὕτη ἡ μόνη λέξις εἶναι ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ εὐ-μεγέθους λίθου Πεντελησίου, μήκους 0,93, πλάτους ἦτοι ὕψους, 0,29, πάχους ἦτοι βάθους 0,37, εἰργασμένου εἰς σχῆμα ἐπικρανίτιδος Δωρικῆς τοίχου, ὅποια ἐπικρανίτιδες καὶ ἄλλαι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ εὐρέθησαν πέντε. Ὅτι τὰ γράμματα τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ σχήματος των. Ἐχαράχθησαν δὲ ὄχι ἐπὶ τῆς προσθίας ἀρχιτεκτονικῶς κεκοσμημένης ἐπιφανείας τοῦ λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὑποκάτω, τῆς μὴ οὖσης προωρισμένης νὰ φαίνηται.

Μεταγράφω αὐτὰ εἰς ῥήματος προστακτικὴν μενέτω, δηλοῦσαν, ὅτι ἀπεδοκιμάσθη τὸ πάλαι ὁ λίθος ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ κατεκρίθη νὰ μὲνη, ὡς ἄχρηστος εἰς τὴν οἰκοδομήν. Εἰς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην ἤχθη ἐνθυμηθεὶς ἐν χωρίον τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐπιγραφῆς τῆς Λεβαδείας, ἣτις εἶναι συγγραφή ἐργωνίας τοῦ καταλειφθέντος ἡμιτελοῦς ναοῦ τοῦ Διὸς τοῦ Βασιλέως καὶ ἐξεδόθη ἐν Ἀθηναίου τόμῳ Δ'. σελ. 369-376. Ἐκεῖ ἀναγινώσκωμεν ἄλλα τε δηλοῦντα τὴν πολλὴν τῶν ἀρχαίων ἀκριβείαν καὶ αὐστηρότητα περὶ τὰ οἰκοδομικὰ καὶ δὴ καὶ τὰ ἐξῆς: «ἐάν τινα ὑγιῆ λίθον διαφθεῖρη κατὰ τὴν ἐργασίαν ὁ τῆς θέσεως ἐργῶνης, ἕτερον ἀποκαταστήσει δόκιμον τοῖς ἰδίῳις ἀνηλώμασιν, οὐθὲν ἐπικωλύοντα τὸ ἔργον, τὸν δὲ διαφθαρέντα λίθον ἐξάξει ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐντὸς ἡμερῶν πέντε, εἰ δὲ μὴ, ἱερὸς ὁ λίθος ἔσται».

Ταῦτα νομίζω συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῆς δεδομένης ἐρμηνείας, καὶ δὲν εἶναι χρεῖα νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι τὰ ΜΕΝΕΤΩ ὄνομα γυναικεῖον ἐμφαίνουσι τὸ Μερετώ. Πρῶτον αὐτὸ δὲν ὑπάρχει μέχρι τοῦδε ἐγνωσμένον ἐκ βιβλίων ἢ ἐπιγραφῶν (εἰ καὶ δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἠδύνατο οὕτω νὰ σχηματισθῆ, ἀφοῦ

ὑπάρχουσι τὰ Μένετος, Μενέτωρ, Μενεσθῶ, Μενεστώ καὶ Μενέστωρ), ἔπειτα τίνα πρόσφορον σημασίαν ἤθελε παρέχῃ ὄνομα γυναικὸς ἐπὶ τοιούτου μεγάλου ἀρχιτεκτονικοῦ λίθου καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει κεχαραγμένον;

Καὶ αὗται μὲν τοιαῦται αἱ ἐπιγραφαί. Νῦν δὲ ἐκδίδω καὶ ἓνα λίθον, ὅμοιον ἐκείνοις τοῖς τρισίν, οὓς ἐξέδωκα ἐν τῷ γ'. καὶ τῷ δ'. τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης παρελθόντος ἔτους, σελ. 161 καὶ 218-9, πολυπαλίγγεστον δηλαδή, ὡς ὁράται ὧδε ἐν τῷ ἀπεικασματι, ἀποδίδοντι τὰς δύο αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένας πλευράς:

Κατὰ παράδοξον τῷ ὄντι σύμπτωσιν, μόλις εἶχα ἐκδώσῃ τοὺς τρεῖς ἐκείνους λίθους καὶ προσετέθη εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἑταιρίας ὁ τέταρτος οὗτος, ἀγορασθεὶς ἀντὶ ὀλίγων δραχμῶν παρ' ἀρχαιοπράτου, εὐρόντος αὐτὸν ἐν Ἀθήναις. Ἡ γνησιότης του ἀναμφισβήτητος. Εἶναι δὲ Ὑμήτιος, καὶ ἡ κολόβωσις του ἢ ἄνωθεν κάτωθεν καὶ ἀριστερόθεν τῷ ὄρῳντι ἐγένετο ἐν πολὺ παλαιῶις χρόνοις. Ἐκ τῶν ἐπαλλήλως κεχαραγμένων γραμμάτων καταρτίζω μόλις τρία καὶ ἥμισυ ὀνόματα, τὰ Δίω(ν), (Μ)ένανδρος), Τιμο Δημή(τρι)ος.

Ὅτι καὶ οὗτος ὁ λίθος, ὡς οἱ προεκδοθέντες, ἐχαράχθη ἐπὶ Ῥωμαίων ἀρχόντων τῆς Ἑλλάδος, πρόδηλον. Ἡ δὲ εἰκασία ἡμῶν ἦν ἐξηνέγκωμεν ἐν τοῖς δυσὶ προηγουμένοις τεύχεσι περὶ τῶν ἀλλοκότων τούτων ἐπιγραφῶν, ὅτι ἐχάραττον αὐτὰς οἱ μαθηταὶ τῶν λιθοκόπων πρὸς ἀσκήσιν ἐν τῇ τέχνῃ, ἢ θελὲ πως ἰσχυροποιηθῆ, ἂν εὐρίσκοντο τοιούτου εἶδους ἐπιγραφαὶ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἠὺκαιρήσαμεν ἕως τῶρα νὰ ἐξετάσωμεν ἱκανῶς. Ἄλλ' ἐπαποροῦμεν ἔτι καὶ τόδε: διὰ τί μόνον κύρια ἀνδρῶν ὀνόματα ἐχάραττον οἱ χαράτ-

τοντες, οὐχὶ δὲ καὶ γυναικῶν ἢ καὶ ἄλλας λέξεις; Ἐἶχεν ἄρα γε παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦτο τὸ ἔθος ἐπικρατήση ἀπλῶς οὕτω κατὰ τύχην ἐκ παραδόσεως, καθὼς λ. χ. παρ' ἡμῖν τοιοῦτό τι ἐπεκράτει πρὸ 50-60 ἐτῶν, ὡς ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα οἱ γεραίτεροι, ὅτε ἐν τῷ σχολείῳ θέλοντες νὰ δοκιμάσωμεν πῶς γράφει τὸ διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν χειρῶν τότε

κατασκευαζόμενον χήνειον πτερόν, ἐγράφομεν συνήθως ταῦτα· «δοκίμιον τοῦ κονδυλίου καὶ τῆς καλῆς μελάνης;» ἴσως, λέγομεν ἡμεῖς· ἀλλ' ἄς σκεφθῶσι καὶ ἄλλοι.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 4 Μαρτίου 1886.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΕΤΩΜΑΣΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΑΛΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ

(Πίναξ 2)

Τὰ περισωθέντα ἡμῖν ὀλίγα λείψανα ἐκ τῶν ἐν τοῖς αετώμασι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων, ἤτοι δύο ἀνθρωπίνους κεφαλὰς καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ καλυδωνίου κάπρου, παρεγνώρισεν ὁ Milchhöfer, ἐκλαβὼν τὴν μὲν τῶν κεφαλῶν ὡς ἔργον τέχνης «οὐχὶ πρὸ τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων» τὴν δὲ ὡς «nicht bedeutende und etwas übertriebene Replik eines bekannten Typus» (Mitth. d. deutschen arch. Inst. IV σελ. 133 ἀρ. 24 καὶ 25). Τὰς αὐτὰς κεφαλὰς ἰδὼν καὶ ἐγώ, κατὰ Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1879, ἐν τῷ χωρίῳ Πιαλί, παρὰ τῷ εὐρέτῃ χωρικῷ Ι. Κοτσαρίδῃ, καὶ ὀρμηθεὶς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς ἐπιπέδου ἀποκοπῆς τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ κρανίου ἐκατέρας αὐτῶν, ἐξέλαθον ὡς προερχομένας ἐκ τῶν ἐν τοῖς αετώμασι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων, ἄρα ὡς ἔργα τοῦ Σκόπα (ἴδε τὸν ἐν τοῖς Ἀρχείοις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπ' ἐμοῦ συνταχθέντα τῇ 20 Αὐγούστου 1879 κατάλογον τοῦ ἐν Πιαλί Μουσείου, οὗ ἀπόσπασμα ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Παρασῶφ ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ 1879, καὶ τὴν ἐν τῷ Bulletino dell' Instituto di cor arch. σελ. 199, διατριβὴν μου ὑπὸ τὸν τίτλον «Sculpture di Scopas ad museo di Tegea»). Τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἐξέλαθον ὡς ὀρθῶς ἔχοντα οἱ μετὰ ταῦτα ἐπισκεφθέντες τὸ μικρὸν ἐν Πιαλί Μουσεῖον ἀρχαιολόγοι, καὶ ἰδίως ὁ Treu (Arch. Zeitung 1880 σελ. 98), ὅστις καὶ ἐδημοσίευσεν ὕστερον τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος κεφαλὰς κατὰ σχεδιογραφήματα ἐκπονηθέντα ὑπὸ

τοῦ ζωγράφου κ. Gilliéron (Mitth. d. d. arch. Inst. 1881 σελ. 393 κ. ἐ. Πίν. XIX καὶ XV).

Αἱ κεφαλαὶ αὗται ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ λήξαντος ἔτους, καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ Κεντρικῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ· ἐκομίσθη δὲ καὶ τὸ ἕτερον ἡμισυ τῆς ἐτέρας αὐτῶν, ὅπερ δὲν ἔκειτο ἐν τῷ ἐν Πιαλί Μουσείῳ, ἀλλ' ἦτο ἐντετειχισμένον ἐν τῷ τοίχῳ τῆς οἰκίας τοῦ Κοτσαρίδῃ. Τὰ δύο ταῦτα τεμάχια προσηρμόσθησαν, ὥστε τῶρα πρῶτην φορὰν γνωρίζομεν ἐντελῶς τὴν λαμπροτάτην ταύτην κεφαλὴν, ἣν οὕτω συγκεκολλημένην δημοσιεύομεν ἐνταῦθα, ἐν τῷ Πίνακι 2. κατὰ σχεδιογράφημα γενόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Gilliéron, διότι τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἐν Mitth., κ.τ.λ. σχεδιογράφημα, ἐν Πίνακι XV, εἶνε ἀτελές, καίπερ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κ. Gilliéron ἐκπονηθὲν, καθότι τέλειον σχεδιογράφημα δὲν ἦτο δυνατόν τότε νὰ γείνη, ἀφ' οὗ τὸ μὲν ἡμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς ἔκειτο, ὡς ἐλέγχθη, ἐν τῷ Μουσείῳ, τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ ἀλλοῦ.

Σὺν τῷ σχεδιογραφῆματι δὲ τούτῳ προσθέτομεν ὡς συμπλήρωμα εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἄρθρον τοῦ Treu ἐν ταῖς Mitth. κ.τ.λ. καὶ τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις:

α) Τὰ δύο τεμάχια τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πίνακι κεφαλῆς προσηρμόσθησαν ἀκριβῶς, ὥστε ἐλλείπει αὐτῇ μόνον σφηνοειδὲς τεμάχιον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου. Ἡ κόμη δὲν εἶνε τοσοῦτον κεκαρμένη, ὅσον ἡ τῆς ἐτέρας, τῆς ὀλοκλήρου κεφαλῆς (Mitth.